

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24.03.1998, sp. zn. 13 To 138/98, ECLI:CZ:KSHK:1998:13.TO.138.1998.1

Číslo: 62/1999

Právní věta: Je-li na základě svědeckých výpovědí sděleno obviněnému obvinění pro další trestný čin spáchaný jiným skutkem (§ 160 odst. 1, 5 tr. ř.), je třeba k tomuto novému skutku svědky znova vyslechnout, protože ta část jejich původní výpovědi týkající se tohoto nového skutku není procesně použitelným důkazem.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 24.03.1998

Spisová značka: 13 To 138/98

Číslo rozhodnutí: 62

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dokazování

Předpisy: 141/1961 Sb. § 89

§ 160 odst. 1

§ 160 odst. 5

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 62

Je-li na základě svědeckých výpovědí sděleno obviněnému obvinění pro další trestný čin spáchaný jiným skutkem (§ 160 odst. 1, 5 tr. ř.), je třeba k tomuto novému skutku svědky znova vyslechnout, protože ta část jejich původní výpovědi týkající se tohoto nového skutku není procesně použitelným důkazem.

(Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 1998 sp. zn. [13 To 138/98](#))

Krajský soud v Hradci Králové zamítl stížnost státního zástupce v Pardubicích proti usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 24. 2. 1998 sp. zn. 20 T 14/98.

Z odůvodnění:

U Okresního soudu v Pardubicích byla podána obžaloba na D. K. pro trestné činy pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, 2 a § 243 tr. zák., kterých se měl dopustit tím, že v roce 1987 líbal po těle a přirození svoji nezletilou dceru Ž. K. a strkal jí prsty do přirození, což činil i později v roce

1988. V roce 1988 se dopustil dalšího útoku, kdy zasunul pohlavní úd do konečníku své druhé nezletilé dcery I. K. Dále obžalovaný 24. 12. 1996 osahával na přirození nezletilou dceru I. K. a v červenci a v srpnu roku 1997 osahával na prsou a přirození dceru Ž. K.

Napadeným usnesením ze dne 24. 2. 1998 sp. zn. 20 T 14/98 rozhodl okresní soud podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. o vrácení věci státnímu zástupci k došetření a zamítl žádost obviněného o propuštění z vazby. Konstatoval, že trvají důvody vazby podle § 67 písm. a), b), c) tr. ř. Rozhodnutí o vrácení věci k došetření bylo odůvodněno tím, že v přípravném řízení bylo obviněnému sděleno obvinění dne 13. 11. 1997 pro jednání, kterého se obviněný měl dopustit v roce 1997 vůči dceři Ž. K., a v letech 1996 a 1988 vůči dceři I. K. Další obvinění bylo sděleno dne 26. 1. 1998 pro jednání, kterého se obviněný měl dopustit v letech 1987 a 1988 vůči dceři Ž. K. Podle soudu prvního stupně byly veškeré upotřebitelné důkazy provedeny ke skutkům popsaným v prvním sděleném obvinění a pro zbývající jednání z let 1987 a 1988 byl proveden pouze výslech obviněného, a potom byl seznámen z obsahem spisu. K těmto skutkům sice byly vyslýchány svědkyně Ž. K. i K. K., ale událost popisovaly v rámci své výpovědi k jinému jednání obviněného a předtím, než došlo ke sdělení obvinění dne 26. 1. 1998. Podle okresního soudu jsou tyto důkazy procesně nepoužitelné, stejně tak jako znalecký posudek zabývající se věrohodností výpovědi svědkyně Ž. K., neboť ten byl vypracován rovněž před sdělením obvinění. Podle soudu prvního stupně, jde o závažné vady přípravného řízení, které mají za následek, že ve věci nelze rozhodnout.

Proti tomuto usnesení podal státní zástupce včas stížnost a namítl, že jednání obviněného tvoří jeden skutek, a to jak pokud jde o dílčí útoky, pro které bylo sděleno obvinění dne 13. 11. 1997, tak z období, pro které bylo sděleno obvinění dne 26. 1. 1998. Má zato, že v takové situaci není třeba důkazy opakovat. Navíc, pokud by bylo shledáno, že dílčí útoky nelze považovat za jeden skutek, není třeba provádět výslechy svědkyň A. S. a B. S., neboť jde o důkazy okrajového rázu a soud tyto svědkyně může vyslechnout sám při hlavním líčení. Rovněž tak není třeba doplňovat znalecký posudek, neboť znalec měl k dispozici dostatek materiálů, aby se k osobnosti Ž. K. mohl vyjádřit. Navrhl, aby krajský soud napadené usnesení zrušil v části týkající se vrácení věci k došetření a aby okresnímu soudu uložil ve věci znovu jednat a rozhodnout.

Z podnětu podané stížnosti přezkoumal krajský soud napadené usnesení i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnosti vyhovět nelze.

Námítky okresního soudu jsou podle stížnostního soudu z převážné míry důvodné. Po sdělení obvinění pro jednání vůči nezletilé Ž. K. v období let 1987 a 1988 kromě výpovědi obviněného nebyl skutečně proveden žádný důkaz, přestože se k tomuto jednání ve svých výpovědích vyjadřují jak Ž. K., tak K. K. Jde o výpovědi před sdělením obvinění, které nelze považovat za procesně způsobilé důkazy. Jediným důkazem použitelným pro posouzení tohoto jednání je výpověď samotného obviněného. Nic nebránilo tomu, aby po sdělení obvinění byly alespoň rozhodující svědkyně k jednání obviněného znovu vyslechnuty po řádném poučení. Narozdíl od soudu prvního stupně má stížnostní soud zato, že znalecký posudek byl opatřen řádným způsobem a lze jej vztáhnout i k jednání z období let 1988 a 1987. Znalec se totiž obecně vyjadřuje k otázkám týkajícím se nezletilé Ž. K., ale ne ke konkrétnímu jednání, pro které bylo sděleno obvinění až 26. 1. 1998. V tomto směru je požadavek okresního soudu na doplnění dokazování nadbytečný. Za současného stavu je však znalecký posudek ve vztahu k nezletilé Ž. K. neupotřebitelný, protože chybí procesně způsobilá výpověď této svědkyně k jednání z období let 1987 a 1988.

Základní námítka uvedené v napadeném usnesení okresním soudem však stížnostní soud považuje za oprávněné a vady přípravného řízení za tak závažné, že je nutno vrátit věc státnímu zastupitelství k došetření. Vady řízení totiž jsou takového rázu, že část podané obžaloby není důkazně vůbec podložena. Podmínky § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. byly proto splněny, a protože i rozhodnutí týkající se dalšího trvání vazby odpovídá trestnímu řádu, rozhodl stížnostní soud stížnost státního zástupce jako

nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnout.